

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er vores opfattelse, at lovforslag L 218 og L 219 ville være egnede til at gribe ind over for skolerne. Det er endda også sådan, at det eksisterende lovgrundlag er egnet til at gribe ind på; man har rent faktisk standset tilskuddene til nogle skoler, man har forlangt penge tilbage, og man har indgivet politianmeldelse mod skoler efter gældende lovgivning – efter gældende lovgivning.

I det omfang det ikke var tilstrækkeligt, kunne man eventuelt også have strammet gældende lovgivning. Det var det, der skete med ændringsforslaget til lovforslag nr. L 218. Derfor er det vores opfattelse, at det kunne man godt.

Så er det klart, at der er nogle skoler, der ikke ville blive lukket ad den vej, eller at man ikke ville fjerne tilskuddene ad den vej, fordi de ikke bevisligt har gjort noget undtagen at være medlem af Tvindsamvirket, og det mener vi altså ikke er en forbrydelse i sig selv. Det er dumt, men det er ikke en forbrydelse.

Med hensyn til, hvilken fremgangsmåde vi har ønsket, så fremgik det klart af det dagsordensforslag, vi fremsatte i forbindelse med forespørgselsdebatten, nemlig om administrativt indgreb, hvor vi sagde: Vi har tillid til, at ministeren kan gribe ind ud fra gældende bestemmelser. Og hvis gældende bestemmelser ikke er tilstrækkelige, kan vi ændre lovgivningen. Det var en ren tillidsdagsorden til ministeren. Ministeren kunne desværre ikke modtage den. Det er vi meget kedede af. Vi har alligevel stadig tillid til, at ministeren kan administrere reglerne.

Så siger hr. Nødgaard også, at hvis man nu ikke gjorde det her, så skulle man køre retssager i to, tre, fire år. Ja, det er jo ligesom det, der er den centrale pointe i det. Altså det er ikke et argument at sige, at det vil tage to, tre, fire år at køre en retssag. Det er dér, det springende punkt omkring retsopfattelsen er. Og det er dér, vi har fået afsløret noget ret interessant, som måske ikke alle uden for huset var klar over, nemlig at der er væsentlig forskel på Fremskridtspartiet og hr. Nødgaard og hans folk, der gik ud af Fremskridtspartiet, hvad angår retssikkerheden.

Så lige til allersidst: Når vi fra SF's side beder en professor ud i jura om at lave et responsum, så beder vi vedkommende om at lave et responsum, som han mener det er rigtigt at se på det. Der er ikke noget med, at vi køber en til at mene

noget bestemt. Derfor er det – for at sige det meget mildt – ufint af hr. Nødgaard at antyde, at man bare kan købe en jurist til at gøre hvad som helst. Man kan købe en advokat til hvad som helst, men ikke til det responsum, vi har fået. Der kender vi ikke svaret, inden vi får det i hånden og offentliggør det umiddelbart efter, at vi har det i hånden.

Det er noget helt andet end bare en advokat, man køber. En advokat kan man købe til hvad som helst; det er en advokats opgave. Sådan noget kan man ikke få en professor til, der skal sikre, at han stadig væk har et vist image.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg har egentlig først lige en kort bemærkning til hr. Tom Behnke. Han sagde noget om, at der skal stoppes for tilskuddene, men at det skal gøres på den rigtige måde. Det kan vi jo så være enige om. Men jeg synes, hr. Behnke kom utroligt meget lidt ind på, hvad den rigtige måde så var.

Det, der faktisk er Fremskridtspartiets problem nu, er, at man i denne sag mere eller mindre har kastet sig i armene på SF og Enhedslisten. Jeg har meget svært ved at finde ud af, hvad det er, Fremskridtspartiet vil, men det får vi formentlig at se, når der på et tidspunkt skal trykkes på knapperne.

Så vil jeg lige sige til hr. Aage Frandsen med hensyn til retssager, at selv om denne lov bliver vedtaget, er der, går jeg ud fra, frit slag for at anlægge de retssager mod den danske stat, som disse skoler måtte ønske.

Så vil jeg sige vedrørende det dér juridiske responsum, man kan få: Jeg skal ikke sige, at man har skrevet det, som SF ville have skrevet det, men jeg tror alligevel ikke, at en jurist er upåvirket af, at klienten ønsker en ganske bestemt holdning i et responsum.

Men altså, det kan jeg ikke bevise, jeg siger bare, hvad mit indre lille ur siger mig: at hvis jeg bestiller en advokat til et eller andet, kan han nok hurtigt mærke, hvad jeg vil have. For læg mærke til, at hele denne sag har været omgærdet af uenighed, lige fra dengang den overhovedet startede, hvor man f.eks. var uenige om, hvorvidt dette er grundlovsstridigt eller ej. Kammeradvokaten, statens advokat, siger: Det er bestemt ikke grundlovsstridigt. Og jurister af anden karat siger: Det er grundlovsstridigt.

Hvad skal lille Poul så tro på? Så må jeg tro på mig selv, og det gør jeg.